

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 8 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,
w składzie:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Wójcik-Wojnowska

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2016 roku w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko S. H.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej S. H. na rzecz powódki (...) spółki akcyjnej w W. kwotę **31.643,99 zł** (trzydzieści jeden tysięcy sześćset czterdzieści trzy złote dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot:

- 3.720,38 zł od dnia 16 marca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 3.720,38 zł od dnia 16 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty,
- 3.720,38 zł od dnia 16 maja 2012 r. do dnia zapłaty,
- 3.720,38 zł od dnia 16 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 3.720,38 zł od dnia 16 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 575,64 zł od dnia 19 lipca 2012 r. do dnia zapłaty,
- 1.845,00 zł od dnia 25 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.845,00 zł od dnia 16 lutego 2013 r. do dnia zapłaty,
- 176,68 zł od dnia 12 marca 2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.845,00 zł od dnia 16 marca 2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.845,00 zł od dnia 16 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- 944,34 zł od dnia 3 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.845,00 zł od dnia 16 maja 2013 r. do dnia zapłaty,
- 275,43 zł od dnia 12 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.845,00 zł od dnia 16 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty, ,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2819 zł (dwa tysiące osiemset dziewiętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XI GC 1184/14

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym.

UZASADNIENIE

W dniu 31 stycznia 2014 roku powódka (...) spółka akcyjna w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej S. H. kwoty 31.643,99 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot częściowych i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu wskazała, iż strony zawarły umowę najmu wiaty magazynowej. Podała, że pozwana obowiązana była do zapłaty czynszu oraz opłat za prąd, a przy tym umowa była wielokrotnie modyfikowana. Zarzuciła, że pozwana nie wywiązała się z obowiązku zapłaty czynszu. Podniosła, że w związku z brakiem zapłaty wezwała pozwaną do spłaty zadłużenia lecz wezwanie pozostało bezskuteczne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 17 marca 2014 r. Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała istnienie roszczenia powódki. Podniosła, że przedmiot najmu był w złym stanie technicznym – przeciekał dach, pomieszczenie było wielokrotnie zalewane. Pozwana poniosła szkodę w wysokości 6.888 zł (koszt naprawy zalanej maszyny do druku wielkoformatowego). Przedstawiciele powódki oświadczyli pozwanej, że do czasu dokonania ustaleń dotyczących naprawy dachu, ma ona powstrzymać się z zapłatą czynszu najmu. Ostatecznie wg pozwanej strony uzgodniły, że pozwana będzie zwolniona z obowiązku zapłaty czynszu najmu za okres, za który zapłaty domaga się powódka, zaś sama zaniecha dochodzenia dalszych roszczeń wobec powódki z tytułu wad.

Pismem z dnia 8 stycznia 2015 r. powódka podtrzymała stanowisko w sprawie. Nadto przyznała, iż cel działalności gospodarczej pozwanej był jej wiadomy. Wyjaśniła, że przedmiot najmu był pozwanej okazywany przed zawarciem umowy. Podała, że w marcu 2013 r. otrzymała od pozwanej wiadomość e-mail z informacją o stanie dachu wraz z propozycją jego naprawy na koszt powódki. Dodała, że ewentualna wierzytelność pozwanej nie nadaje się do potrącenia, gdyż nie jest wymagalna. Zaprzeczyła, jakoby kiedykolwiek dokonywała z pozwaną ustnych ustaleń.

Na rozprawie w dniu 23 lutego 2016 r. pełnomocnik pozwanej oświadczył, że czynsz jest nienależny, bo przedmiot najmu nie powinien być w ogóle wynajęty – wada była ukryta.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. H. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w zakresie działalności reklamowej.

Dowód:

- wyciąg z (...), k. 29.

W dniu 2 września 2008 r. (...) spółka akcyjna w W. (wynajmujący) zawarła z S. H. (najemcą) umowę najmu wiaty magazynowej o pow. 210 m² przy ul. (...) w S.. Najemca oświadczył, że nie wnosi zastrzeżeń do stanu wynajmowanych pomieszczeń oraz, że przedmiot najmu wykorzystywać będzie na prowadzenie działalności reklamowej. Tytułem

czynszu najmu najemca zobowiązał do zapłaty miesięcznie kwoty 1793,40 zł brutto. Oprócz czynszu najemca zobowiązany był do uiszczania co miesiąc opłaty za energię elektryczną, według wskazań podlicznika.

Umowa weszła w życie z dniem 1 października 2008 r. i została zawarta na czas nieokreślony.

Dowód:

- umowa najmu, k. 5 – 6,
- zeznania świadka C. C. (1), k. 299 – 301.

Aneks nr (...) do umowy zawartym w dniu 22 marca 2010 r. umowa najmu z dnia 2 września 2008 r. została zmodyfikowana w ten sposób, że wynajmujący oddał najemcy w najem wiatę magazynową o pow. 210 m² oraz 2 pokoje w budynku socjalnym z węzłem sanitarnym w S. przy ul. (...). Czynsz najmu został ustalony w wysokości 2.440 zł brutto i płatny był do 15. dnia każdego miesiąca. Aneks obowiązywał od dnia 1 maja 2010 r.

E-mailem z dnia 27 sierpnia 2010 r. T. Z. (1) poinformował S. H., że dach wynajmowanego budynku obejrzy S. D. z firmy (...). Ponadto wezwał S. H. do uregulowania zobowiązań – czynsz za lipiec: 2.440 zł, czynsz za sierpień 2.440 zł, energia elektryczna 354,06 zł, energia elektryczna: 414,45 zł.

Aneks nr (...) do umowy zawartym w dniu 2 września 2010 r. umowa najmu z dnia 2 września 2008 r. została zmodyfikowana w ten sposób, że wynajmujący oddał najemcy w najem wiatę magazynową o pow. 210 m² oraz parter budynku socjalnego zlokalizowanego w S. przy ul. (...). Czynsz najmu został ustalony w wysokości:

- 2.100 zł netto za miesiąc października 2010 r.,
- 2.350 zł netto za miesiące od listopada do grudnia 2010 r.,
- 2700 zł netto za miesiące od stycznia 2011 r.,

Czynsz płatny był do 15. dnia każdego miesiąca.

Aneks nr (...) do umowy zawartym w dniu 15 grudnia 2010 r. umowa najmu z dnia 2 września 2008 r. została zmodyfikowana w ten sposób, że wynajmujący oddał najemcy w najem wiatę magazynową o pow. 210 m², parter budynku socjalnego zlokalizowanego w S. przy ul. (...) oraz plac utwardzony przed budynkiem socjalnym o pow. 430 m². Czynsz najmu został ustalony w wysokości 2.900 zł netto od miesiąca stycznia 2011 r. Czynsz płatny był do 15. dnia każdego miesiąca.

Mailem z 23 lipca 2012 r., kierowanym do C. C. (1), pozwana zwróciła się o zmianę warunków najmu w związku z trudną sytuacją firmy – zaproponowano obniżenie czynszu do 1500 zł netto i rezygnację z placu, wiaty i pomieszczeń biurowych 98 m². W tym samym mailu poproszono o reperację dachu, wskazując, że woda dostaje się w 4 miejscach, zakupiona rok wcześniej folia dała efekt krótkotrwały. Mail kończył się deklaracją spłaty zaległości – 1/2 na początku sierpnia, pozostała kwota w ratach.

Aneks nr (...) do umowy zawartym w dniu 24 lipca 2012 r. umowa najmu z dnia 2 września 2008 r. została zmodyfikowana w ten sposób, że najemca zrezygnował z najmu placu manewrowego o powierzchni 430 m² oraz pomieszczeń biurowych o powierzchni 98 m². Czynsz najmu został ustalony w wysokości 1.500 zł netto od miesiąca sierpnia 2012 r.

Dowód:

- aneks nr (...), k. 6v – 7,

- aneks nr (...), k. 7v,
- aneks nr (...), k. 8,
- aneks, k. 9.
- korespondencja e-mail, k. 97 - 100
- zeznania świadka C. C. (1), k. 299 – 301,
- zeznania świadka T. Z. (1), k. 166 – 167, 319 – 321.

W związku z realizacją umowy najmu (...) spółka akcyjna w W. wystawiła S. H. następujące faktury VAT:

- nr (...) z 5 czerwca 2013 r. na kwotę 1.845 zł brutto płatną do dnia 15 czerwca 2013 r.,
- nr (...) z 28 maja 2013 r. na kwotę 275,43 zł brutto płatną do dnia 11 czerwca 2013 r.,
- nr (...) z 7 maja 2013 r. na kwotę 1.845 zł brutto płatną do dnia 15 maja 2013 r.,
- nr (...) z 17 kwietnia 2013 r. na kwotę 944,34 zł brutto płatną do dnia 1 maja 2013 r.,
- nr (...) z 5 kwietnia 2013 r. na kwotę 1.845 zł brutto płatną do dnia 15 kwietnia 2013 r.,
- nr (...) z 5 marca 2013 r. na kwotę 1.845 zł brutto płatną do dnia 15 marca 2013 r.,
- nr (...) z 25 lutego 2013 r. na kwotę 176,68 zł brutto płatną do dnia 11 marca 2013 r.,
- nr (...) z 8 lutego 2013 r. na kwotę 1.845 zł brutto płatną do dnia 15 lutego 2013 r.,
- nr (...) z 9 stycznia 2013 r. na kwotę 1.845 zł brutto płatną do dnia 24 stycznia 2013 r.,
- nr (...) z 9 stycznia 2013 r. na kwotę 1.845 zł brutto płatną do dnia 24 stycznia 2013 r.,
- nr (...) z 4 lipca 2012 r. na kwotę 575,64 zł brutto płatną do dnia 18 lipca 2013 r.,
- nr (...) z 4 lipca 2012 r. na kwotę 3.720,98 zł brutto płatną do dnia 15 lipca 2013 r.,
- nr (...) z 4 czerwca 2012 r. na kwotę 3.720,38 zł brutto płatną do dnia 15 czerwca 2013 r.,
- nr (...) z 4 maja 2012 r. na kwotę 3.720,38 zł brutto płatną do dnia 15 maja 2013 r.,
- nr (...) z 4 kwietnia 2012 r. na kwotę 3.720,38 zł brutto płatną do 15 kwietnia 2013 r.,
- nr (...) z 5 marca 2012 r. na kwotę 3.720,38 zł brutto płatną do dnia 15 marca 2013 r.,
- nr (...) z 4 kwietnia 2012 r. na kwotę 3.720,38 zł brutto płatną do dnia 18 lipca 2013 r.

Dowód:

- faktury VAT, k. 10 – 24,

Pismem z dnia 17 stycznia 2014 r. (...) spółka akcyjna w W. wezwała S. H. do zapłaty kwoty 31 643,99 zł wraz odsetkami.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty, k. 25,

- księga nadawcza, k. 26.

E-mailem z 13 maja 2013 r. S. H. zwróciła się do C. C. (1) z prośbą o przedłużenie umowy najmu pomieszczeń o dodatkowy miesiąc. Wypowiedzenie dokonane na początku 2013 r. było związane z zamierzoną przez powódkę zmianą sposobu zagospodarowania obiektu. Wcześniej pozwanej wypowiedziano umowę z uwagi na zaległości czynszowe, na prośbę pozwanej, powiązaną z częściowym uregulowaniem zaległości, wypowiedzenie to anulowano.

Dowód:

- korespondencja e-mail, k. 173 – 174.

- zeznania świadka C. C. (1), k. 299 – 301,

Wiata magazynowa przy ul. (...) znajdowała się w złym stanie co najmniej od 2010 r. Pomieszczenie było wilgotne. Dach wiaty przeciekał, sufit był pokryty grzybem, częściowo zerwany i groził zawaleniem. W elementach konstrukcyjnych znajdował się azbest.

Zdarzało się, że klienci, którzy zobaczyli stan hali, rezygnowali ze zlecenia pozwanej wykonania reklamy.

W pomieszczeniu znajdowały się, należące do S. H.: komputer, ploter, urządzenia do montażu reklam, wiertarka, piła stołowa oraz narzędzia elektryczne. Urządzenia te służyły do wykonywania przez S. H. działalności gospodarczej.

Dowód:

- dokumentacja zdjęciowa, k. 82 – 85,

- zeznania świadka T. Z. (1), k. 166 – 167, 319 – 321,

- zeznania świadka M. W., k. 220 - 221

- zeznania świadka P. H., k. 221 -222 , 319 – 321

- zeznania świadka M. Ś., k. 224 – 225,

- zeznania świadka R. F., k. 278,

- zeznania świadka R. P., k. 308 – 309,

- zeznania pozwanej S. H., k. 321 – 322.

W dniu 5 lipca 2012 r. J. B. złożył pisemne oświadczenie, że w wyniku przepięcia w sieci energetycznej nastąpiło uszkodzenie łowcy drukującej i płyt sterującej w maszynie M. R. 64. Łączny koszt naprawy to 5600 zł netto.

A. S. wystawił pozwanej fakturę na 6888 zł za usługi serwisowe, głowicę drukującą i płytę sterującą.

Dowód:

- oświadczenie k. 87

- faktura k. 88

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione niemal w całości.

Powódka swoje roszczenie wywodziła z zawartej z pozwaną umowy najmu wiaty magazynowej, budynku socjalnego oraz placu manewrowego przed budynkiem.

Zgodnie z art. 659 k.c. zgodnie z którym przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

W sprawie bezsporne było, a nadto wynika to wprost z przedłożonych dokumentów, iż strony zawarły umowę o treści zmodyfikowanej później aneksami do umowy. Pozwana nie kwestionowała obowiązującej kwoty czynszu należnego powódce, terminu jej zapłaty oraz obowiązku dokonywania zapłaty za energię elektryczną.

Pozwana podnosiła natomiast zarzut nieistnienia zobowiązania, wskazując, że strony porozumiały się co do braku obowiązku zapłaty czynszu za sporny okres w związku z wadami przedmiotu najmu. Podnosiła również, że poniosła szkodę w wysokości 6.888 zł.

Fakt dokonania uzgodnień o zwolnieniu pozwanej z czynszu nie został potwierdzony w toku postępowania dowodowego. Na dokonanie takich ustaleń wskazały 3 osoby: pozwana, jej mąż i świadek W.. Zaprzeczyli temu pracownicy powódki – C. i Z.. Przeciwno uznaniu za wiarygodne zeznań pozwanej i jej świadków przemawia przede wszystkim korespondencja mailowa, złożona przez stronę powodową. Są to 2 maile – w jednym pozwana (reprezentowana przez męża) prosi o pomoc w remoncie dachu i zobowiązuje się zapłacić zaległe należności czynszowe, w drugim T. Z. informuje o zaplanowanych oględzinach dachu i wzywa do uregulowania zaległości. Maile te dzieli okres 2 lat, zatem ani w 2010 r., ani w 2012 r. nie mogło być mowy o tego rodzaju uzgodnieniach czy pomyśle, by pozwana miała nie płacić czynszu dlatego, że lokal ma wady. Trzeba się przy tym zgodzić z wypowiedzią T. Z., że przeczy to jakimkolwiek zasadom prowadzenia biznesu, by najemcy proponować generowanie zadłużenia jako sposób na zmuszenie wynajmującego do remontu czy do odkupu przedmiotu najmu.

Nadto wypada wskazać, że pozwana co najmniej od 2012 r. nie mogła dokonać z ustaleń w spornym zakresie, tak jak twierdzi, z T. Z. (1) a to z tej przyczyny, iż nie był on kompetentny do składania oświadczeń woli w imieniu powodowej spółki. Okoliczność tę potwierdzają: treść odpisu z KRS powódki oraz zeznania T. Z. (1). Również z zeznań P. H. wynika, iż przedstawiciel powódki wielokrotnie powtarzał, że „ma nad sobą zarząd”. Wreszcie mail z lipca 2012 r. (k. 99), zawierający prośbę o zmianę umowy, kierowany był do C. C., zatem pozwana i prowadzący w jej imieniu negocjacje mąż musieli mieć świadomość, że T. Z. przestał być osobą upoważnioną do składania w imieniu spółki oświadczeń woli.

W świetle zgromadzonych dowodów nie budzi wątpliwości istnienie wady przedmiotu najmu, a więc nieszczelności dachowych, powodujących liczne zalania. Potwierdzili to zgodnie wszyscy świadkowie, także zatrudnieni przez powódkę. Nie można przy tym zgodzić się z T. Z., jakoby naprawa tego rodzaju wady leżała po stronie najemcy. Rozkład obowiązków zakresie dbania o rzecz reguluje art. 662 § 1 i 2 k.c., zgodnie z tymi przepisami **wynajmujący** powinien wydać najemcy rzecz w stanie przydatnym do umówionego użytku i utrzymywać ją w takim stanie przez czas trwania najmu, a najemcę obciążają wyłącznie drobne nakłady połączone ze zwykłym użytkowaniem rzeczy. Oczywistym jest, że naprawa dachu nie należy do drobnych nakładów związanych ze zwykłym użytkowaniem, stan dachu jest kluczowy dla przydatności przedmiotu najmu do umówionego użytku, zatem jest to naprawa, której winien dokonać wynajmujący. Analizując uprawnienia związane z istnieniem wady dachu trzeba zwrócić uwagę na unormowanie art. 663 k.c., który stanowi, że jeżeli w czasie trwania najmu rzecz wymaga napraw, które obciążają wynajmującego, a bez których rzecz nie jest przydatna do umówionego użytku, najemca może wyznaczyć wynajmującemu odpowiedni termin do wykonania napraw. Po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu najemca może dokonać koniecznych napraw na koszt wynajmującego. Być może tego właśnie dotyczyła propozycja P. Z., „by te pieniądze które powinny iść na czynsz, przeznaczyć na remont i wtedy on tak to przedstawi, żeby nakłady skompensować z czynszem” (jak przedstawił to P. H.). Taka propozycja, w odróżnieniu od zwolnienia z czynszu, znajdowała uzasadnienie w regulacjach dotyczących przedmiotu najmu. Natomiast bezspornym jest to, że pozwana dachu nie wyremontowała, toteż nie posiada nakładów, możliwych do skompensowania z czynszem.

Inne uprawnienia, związane z istnieniem wad, wynika z treści art. 664 § 1-3 k.c. Zgodnie z tymi przepisami jeżeli rzecz najęta ma wady, które ograniczają jej przydatność do umówionego użytku, najemca może żądać odpowiedniego obniżenia czynszu za czas trwania wad. Jeżeli w chwili wydania najemcy rzecz miała wady, które uniemożliwiają przewidziane w umowie używanie rzeczy, albo jeżeli wady takie powstały później, a wynajmujący mimo otrzymanego zawiadomienia nie usunął ich w czasie odpowiednim, albo jeżeli wady usunąć się nie dadzą, najemca może wypowiedzieć najem bez zachowania terminów wypowiedzenia. Roszczenie o obniżenie czynszu z powodu wad rzeczy najętej, jak również uprawnienie do niezwłocznego wypowiedzenia najmu nie przysługuje najemcy, jeżeli w chwili zawarcia umowy wiedział o wadach.

Wprawdzie pozwana w umowie oświadczyła, że zapoznała się ze stanem technicznym przedmioty umowy, jednak zgodzić się trzeba, że wada polegająca na nieszczelności dachu nie mogła być zauważona w chwili zawierania umowy i została wykryta dopiero przy pierwszych opadach, toteż pozwana nie utraciła uprawnień z rękojmi. Jednakże z przeprowadzonych dowodów wynika bezspornie, że pozwana nigdy nie zwracała się o obniżenie czynszu, powołując się na wady, nie wystosowała też wezwania do usunięcia wad pod rygorem wypowiedzenia umowy ze skutkiem natychmiastowym. Nie można mówić, że istnienie wady uniemożliwiało przewidziane w umowie używanie rzeczy, skoro pozwana nie tylko rzecz używała, ale też była zainteresowana prowadzeniem w obiekcie działalności jak najdłużej, zwracając się o anulowanie wypowiedzenia, czy o umożliwienie jej pozostania w lokalu po upływie okresu wypowiedzenia. Także sprzeciw nie zawiera zarzutu obniżenia czynszu w związku z istnieniem wady lokalu.

Dowód z opinii biegłego pominięto. Zgodnie z tezą zakreśloną na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. (k. 165) miał on zmierzać do wykazania wad obiektu i rodzaju szkód. Wady zostały wykazane zeznaniami świadków i dokumentacją zdjęciową. Jednakże pozwana na żadnym etapie nie zgłosiła zarzutu obniżenia czynszu, a dowód z opinii biegłego nie miał zmierzać do wykazania, ile winien wynosić czynsz z uwzględnieniem istniejących wad. Stąd bezcelowe było badanie przez biegłego stanu przedmiotu najmu. Z kolei jeśli idzie o badanie przez biegłego rodzaju szkód, to tego rodzaju dowód nie mógł zostać przeprowadzony z 2 powodów. Po pierwsze, pozwana nie zgłosiła zarzutu potrącenia (sprzeciw zawiera wyłącznie twierdzenie o poniesionej szkodzie, tymczasem do wzajemnego wygaśnięcia wierzytelności dochodzi wyłącznie w wypadku złożenia oświadczenia o potrąceniu – art. 499 k.c.; w niniejszej sprawie nie zostało ono złożone nawet w sposób dorozumiany). Po drugie dowód z opinii biegłego nie może zastępować twierdzeń strony. Logika procesu jest bowiem taka, że najpierw wymagane jest zgłoszenie przez stronę określonych twierdzeń, potem zaś twierdzenia te podlegają weryfikacji w postępowaniu dowodowym. Pozwana w sprzeciwie w sposób pozytywny wskazała wyłącznie 1 szkodę – zalanie maszyny, skutkujące kosztami naprawy w kwocie 6.888 zł. Co do innych szkód, nie zostało ani sprecyzowane, na czym miałyby polegać, ani też jaka jest wysokość uszczerbku majątkowego z tym związanego. Wobec tego dowód z opinii biegłego pominięto.

Mając na uwadze powyższe, należało zasądzić na rzecz powódki całość dochodzonego przez nią roszczenia z tytułu czynszu najmu i opłat za energię elektryczną w wysokości wynikającej z treści umowy najmu oraz aneksów do umowy, potwierdzonej fakturami VAT wystawionymi za okres od marca 2012 r. do czerwca 2013 r. Tym samym, powództwo co do roszczenia głównego podlegało uwzględnieniu w całości.

Orzeczenie o odsetkach oparte zostało o przepis art. 481 k.c. stanowiącego, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia. O ile strony nie ustaliły inaczej wierzycielowi należą się odsetki ustawowe. W takiej też wysokości powódce należne są odsetki od dnia następnego po wskazanym przez nią terminie do zapłaty należności. Na gruncie niniejszej sprawy odsetki należą się powódce co do zasady za okresy następujące po dniu wskazanym w treści każdej z faktur VAT jako termin płatności należności. Niemniej jednak, Sąd mając na uwadze treść art. 115 k.c. („Jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego.”), przyjął, iż skoro termin zapłaty kwoty 944,34 zł przypadał na dzień 1 maja 2013 r., to pozwana nie mogła pozostawać w zwłoce w stosunku do powódki z dniem 2 maja 2013 r., a dopiero od dnia następnego. W tym zakresie zaś powództwo podlegało zatem oddaleniu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje podstawę prawną w 108 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego

dochodzenia praw i celowej obrony. W niniejszym postępowaniu powódka jest wygrywającą sprawę w całości co do roszczenia głównego. Na poniesione przez powódkę koszty złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 402 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2400 zł ustalone zgodnie z treścią § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348).

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)